

Her vil jeg godt slå fast, at regeringens linje er klar: Det er mennesker, der har rettigheder, det er ikke religioner. Religioner har ikke krav på menneskerettighedsbeskyttelse, men mennesker har ret til beskyttelse for at have lov til at tro på, hvad de vil. Hverken FN eller EU eller Danmark må her bøje af for religioners kritik. Vi hverken kan eller vil acceptere forslag, der vil medføre indskrænkninger i ytringsfriheden. Det er en rød linje for Danmark og forhåbentlig også for vore EU-partnere, og vi vil konsekvent afvise forsøgene herpå.

Problemet med konferenceforberedelserne til Durban II er, at mange lande fokuserer på forhold, som ikke har noget med Durbankonferencen at gøre, eller som ikke giver fremdrift – f.eks. ved ensidigt at hænge Israel ud eller ved blot at fokusere på økonomisk kompensation for fortidens slaveri. Fokus på Durban II skal naturligvis være på de reelle racismeproblemer i verden i dag og på, hvordan indsatsen her kan forbedres.

Det er klart, at demokratierne, og herunder EU, har været for langmodige og for langsomme til at opstille deres egne værdier og røde linjer og kæmpe for dem. Men det rådes der bod på nu, bl.a. på dansk foranledning. Jeg ser gerne et bedre forarbejde af de demokratiske lande i forbindelse med FN's Generalforsamling og Menneskerettighedsrådet, men de skal ikke erstatte FN, og de skal ikke etablere et alternativ til FN, for så ryger værdien af FN.

Mens der således på en række områder er god grund til at kritisere FN og FN's medlemslande, bør vi bruge kræfterne på at afhjælpe de problemer, FN kæmper med. Og det tror jeg ikke vi gør ved at opstille en række faste optagelseskrav til et alternativt FN, som faktisk også bliver meget vanskelige at håndhæve. Hvis vi nu tager et demokratiernes FN, hvem skal så være medlem? Er det nok at have en demokratisk forfatning? Stalin havde jo verdens mest demokratiske forfatning, og så var han jo blevet medlem af demokratiernes FN, hvis det havde eksisteret i 1930'erne. Men det havde nok været lidt forkert, på trods af at han havde en god forfatning. Det vil sige, at det altså også må komme an på efterlevelsen, og hvem skal så afgøre, om man efterlever en demokratisk forfatning? Og hvornår ryger lande, der svigter deres demokratiske forfatning og bevæger sig baglæns, ud igen? Og hvem skal smide dem ud?

Så det tror jeg altså bliver et meget farligt spørgsmål. Jeg tror mere på en uformel og mere

intensiveret drøftelse mellem demokratierne for at få skærpet vores position i de internationale debatter. Derfor mener jeg altså, at Danmark sammen med EU skal være bedre til at komme i offensiven. Vi skal sammen med de øvrige EU-lande i langt højere grad forsøge at sætte dagsordenen. Vi skal yde en indsats for at danne alliancer med moderate og progressive kræfter i andre verdensdele og samtidig stå fast på vores værdier. Vi skal ligesom inden for EU-arbejdet lave alliancer, men selvfølgelig fra sag til sag.

Der vil jeg godt sige, at OIC og udviklingslandene meget tit arbejder sammen, og det gør jo så, at vi kommer i den mindretalsposition. Men udviklingslandene, eller den såkaldte G77-gruppe, er ikke en fasttømret gruppe, som er enig om alle sager. Også udviklingslandene har forskellige dagsordner og er på forskellige trin af den demokratiske proces. Et eksempel er den meget følsomme resolution om et moratorium for dødsstraf, som FN's Generalforsamling har vedtaget. EU lod en tværregional gruppe stå i spidsen for resolutionen, og det lykkedes at få støtte fra alle regioner ved en afstemning.

Fra dansk side har vi vist vejen ved netop at gå på tværs af de etablerede blokke. Lad mig give et eksempel. Mens vi sad i Sikkerhedsrådet, gik vi i 2006 sammen med Tanzania i spidsen for at etablere FN's nye Fredsopbygningskommission, som vi jo fik i 2007. Netop det parløb, Tanzania og Danmark, et G77-land og et vesteuropæisk land, bidrog til, at vi faktisk kom igennem med forslaget, vel nærmest på rekordtid.

Så vi skal række ud til den store gruppe af progressive udviklingslande, moderate regimer i Mellemøsten og mellemindkomstlande i Latinamerika og i Asien, lande, som ikke nødvendigvis er klassiske demokratier, men som grundlæggende heller ikke deler interesse med dem, der vil holde verden tilbage. De lande skal vindes over på den rigtige side og overbevises om, at de ikke skal lade sig repræsentere af reaktionære eller udemokratiske regimer.

Vi må også fortsætte arbejdet med at reformere Sikkerhedsrådet. Arbejdet i rådet er langsomt, og de 5 permanente medlemmers vetoret kan være og har været ødelæggende for FN's mulighed for at agere. Det repræsenterer ikke de globale magtstrukturer i dag, for de store magtfulde udviklingslande skal gøres medansvarlige for at løse de globale problemer, således at Sikkerhedsrådet er repræsentativt for verden af i dag.